

Arrest

nr. 101 221 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 januari 2013 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2012 diende verzoeker een zesde asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 januari 2013 een beslissing houdende de niet in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;
Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten O.H.Y.A. (...) en van nationaliteit te zijn : Soedan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 19.12.2012

Overwegende dat de betrokkene op 05.03.2003 een eerste asielaanvraag indiende die op 25.07.2003 werd afgesloten met een beslissing 'weigering van verblijf vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS); overwegende dat de betrokkene op 17.05.2004 een tweede asielaanvraag indiende die op 19.05.2004 werd afgesloten met een beslissing 'weigering in behandeling te nemen' vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 24.02.2006 een derde asielaanvraag indiende die op 06.03.2006 werd afgesloten met een beslissing 'weigering in behandeling te nemen' vanwege DVZ; overwegende dat de betrokkene op 31.03.2006 een vierde asielaanvraag indiende die op 04.04.2006 werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in behandeling te nemen' vanwege DVZ; overwegende dat de betrokkene op 31.08.2007 een vijfde asielaanvraag indiende die op 19.06.2008 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 19.12.2012 een zesde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene zijn paspoort naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document niet van die aard is dat het zijn negatieve beslissingen tijdens zijn vorige asielaanvragen in positieve zin kan wijzigen; overwegende dat het CGVS zijn vorige asielaanvraag als ongeloofwaardig beoordeelde en als zodanig is het document dat de betrokkene naar voren brengt niet van die aard dat het het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag kan ombuigen aangezien dit document enkel betrekking heeft op zijn identiteit; overwegende dat de betrokkene verklaart nog documenten in de toekomst te zullen ontvangen waarbij dient opgemerkt te worden dat er niet kan geoordeeld worden over documenten die er niet zijn; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 18.03.2003, 19.05.2004, 06.03.2006, 04.04.2006, 22.07.2008 en 06.05.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Verzoeker brengt een nieuw document aan dat zijn identiteit aantoont, nl. zijn paspoort.

Dit stuk met informatie vormt een nieuw element in het dossier.

De bestreden beslissing miskent de bewijskracht van het voorgelegde document. De DVZ laat na met het nieuwe stuk rekening te houden.

Uit hetgeen hierboven uiteengezet werd kan alleen maar worden afgeleid dat de DVZ dit dossier niet met de nodige zorg heeft bestudeerd en behandeld.

De plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur wordt niet nageleefd wanneer het dossier van verzoeker niet voldoende wordt onderzocht nadat hij een nieuw stuk heeft voorgelegd

omdat verzoeker nu zijn identiteit en nationaliteit aantoonst en dus het bewijs voorlegt dat hij afkomstig is uit Soedan en mogelijk in aanmerking komt om beschermd te worden in het kader van artikel 48/4 VW. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting zoals vervat in de hoger vermelde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing schendt artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vermits de nieuwe gegevens die verzoeker heeft aangebracht niet door DVZ werden onderzocht.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.4. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker naar aanleiding van zijn zesde asielaanvraag op 19 december 2012 een origineel Soedanees paspoort voorlegt en onder meer verklaart van zijn broer te hebben vernomen dat zijn advocaat in Soedan in het bezit kwam van juridische documenten over zijn rechtszaak in Soedan.

2.6. Het begrip “*nieuw gegeven*” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de Commissaris-generaal automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “*nieuw*” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenwel om een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uit te maken, volstaat het niet dat het nieuw voorgelegde document dateert van na de vorige asielprocedure. Het nieuwe stuk moet ook betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS, nr. 215.573 van 5 oktober 2011).

2.7. In eerste orde stelt de Raad vast dat, op basis van het administratief dossier, dat verzoeker n.a.v. zijn asielgehoor op 19 december 2012 in wezen asielmotieven herhaalt die hij reeds had aangehaald n.a.v. zijn vijfde asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal nam op 4 april 2008 t.a.v. van deze vijfde asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad op 17 juni 2008 bij arrest nr. 12.679.

In tweede orde merkt de Raad op dat het voorgelegde paspoort weliswaar nieuw kan zijn in de zin dat het *in casu* voor het eerst wordt voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat dit document niet van die aard is dat het de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de vorige asielprocedure kan weerleggen, m.a.w. dat het geen ernstige aanwijzing vormt voor het aantonen van een gegronde vrees.

Hoewel verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de bewijskracht van zijn paspoort miskent omdat verzoeker nu zijn identiteit en nationaliteit aantoonst en dus het bewijs voorlegt dat hij afkomstig is uit Soedan en mogelijks in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, stelt de Raad dienaangaande vast, op basis van het administratief dossier, dat bij de beoordeling van de eerdere vijf asielaanvragen noch door de Dienst Vreemdelingenzaken noch door het Commissariaat-generaal ooit werd getwijfeld aan de nationaliteit en afkomst van verzoeker. Verzoeker kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat het dossier van verzoeker niet voldoende zorgvuldig werd onderzocht, nu blijkt dat de herkomst van verzoeker uit Soedan nooit in twijfel werd getrokken.

Wel blijkt uit het administratief dossier dat er geen geloof werd gehecht aan de vluchtmotieven van verzoeker noch werd er enige bewijswaarde gehecht aan de documenten neergelegd in het kader van de verschillende asielaanvragen.

De Raad wijst er op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens kan nagaan of de aangevoerde gegevens “*nieuw*” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS nr. 8200 van 7 maart 2012).

Waar de eerdere asielaanvragen werden afgewezen omdat de vluchtmotieven geheel niet geloofwaardig werden geacht en waar verzoeker heden enkel zijn identiteit kan aantonen, komt het de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor om te oordelen dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van de Commissaris-generaal en de Raad inzake het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas.

Tenslotte merkt de Raad op dat de Raad bij arrest nr. 12.679 heeft onderzocht of verzoeker in aanmerking kwam voor de subsidiaire bescherming, waarbij werd geoordeeld:

“Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn vraag om subsidiaire bescherming verwijst naar een Algemeen Ambtsbericht, merkt de Raad op dat, voor zover verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming steunt op dezelfde feiten als degene die de grondslag vormen van zijn asielrelaas, verwezen kan worden naar de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid (zie sub 3.3).

Voor zover verzoeker zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Soedan, merkt de Raad op dat het administratief dossier, noch het bijgebrachte uittreksel, enige gegevens bevat waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker een reëel risico loopt om bij terugkeer slachtoffer te worden van ernstige bedreigingen van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de voormelde wet van 15 december 1980. Gelet op het voorgaande kan aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus derhalve niet worden toegekend.”

Bijgevolg kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat verzoeker met het louter voorleggen van een paspoort en het afleggen van verklaringen : *“overwegende dat de betrokkene zijn paspoort naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat dit document niet van die aard is dat het zijn negatieve beslissingen tijdens zijn vorige asielaanvragen in positieve zin kan wijzigen; overwegende dat het CGVS zijn vorige asielaanvraag als ongeloofwaardig beoordeelde en als zodanig is het document dat de betrokkene naar voren brengt niet van die aard dat het het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag kan ombuigen aangezien dit document enkel betrekking heeft op zijn identiteit;”*

De Raad stelt vast dat de overige motieven van de bestreden beslissing niet worden betwist noch weerlegd, zodat zij gehandhaafd blijven. Samenvattend kan derhalve worden besloten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskennis van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de verzoeker *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging heeft genomen.

De aangevoerde schendingen worden niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.8. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“- Dit artikel bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Verzoeker vreest voor zijn leven omwille van de algemene onstabiele toestand in Soedan.

Zie ook: <http://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/reisadviezen/sudan>:

“In de hoofdstad Khartoum en een aantal grotere steden in Sudan kunnen demonstraties plaatsvinden tegen de regering alsook tegen westerse landen en internationale organisaties. In een aantal gevallen in juni/juli 2012 alsook september 2012 leidde dit tot gewelddadigheden. Aangeraden wordt demonstraties en samenscholingen te mijden.

Op 9 juli 2011 heeft Zuid-Sudan zich formeel afgescheiden van Sudan. De onderhandelingen over de scheiding tussen beide landen zijn per september 2012 grotendeels afgerond, waarbij met name bilateraal gevoelige onderwerpen vooralsnog zijn blijven liggen.

Sinds begin juni 2011 woedt een burgeroorlog in de zuidelijke grensstaat Zuid-Kordofan, die zich begin september 2011 heeft uitgebreid naar de zuid-oostelijke grensstaat Blue Nile. In de aan Zuid-Kordofan aanpalende grensregio Abyei is een VN-troepenmacht ontplooid. De samenhang van deze conflicten met ontwikkelingen in de 5 staten van Darfur heeft sindsdien ook in die regio tot meer instabiliteit geleid. Consequentie is dat de gehele grensregio tussen Sudan en Zuid-Sudan, alsook de grensregio tussen Sudan en Tsjaad onstabiel is.

Alle reizen naar bepaalde gebieden worden ontraden, te weten in Zuid-Kordofan, Darfur, Abyei en Blue Nile (zie rubriek 'Onveilige gebieden').

In Sudan is sprake van een fragiele politieke situatie. In het gehele land, ook in Khartoum, kunnen veiligheidsincidenten plaatsvinden.

Indien u naar Sudan reist wordt geadviseerd te zorgen dat derden te allen tijde bekend zijn met uw verblijfplaats, bereikbaarheid en reisplannen. U wordt geadviseerd zich bij aankomst bij de Nederlandse ambassade in Khartoum te registreren (zie rubriek 'Algemeen')."

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.9. Waar verzoeker betoogt om zijn leven te vrezen omwille van de algemeen onstabiele toestand in Soeden, merkt de Raad op dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt in welke omstandigheden aan een vreemdeling subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Aangezien in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan subsidiaire bescherming van verzoeker, doch slechts wordt vastgesteld dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van zijn zesde asielaanvraag, kan de schending van deze bepaling niet dienstig worden aangevoerd. De Raad wijst erop dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Het middel is niet ontvankelijk.

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vre

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES